

VLATKA VUKELIĆ

*Sveučilište u Zagrebu
Hrvatski studiji
Ul. Grada Vukovara 68
HR – 10000 Zagreb
vlatka.vukelic@sk.htnet.hr*

PRILOG ISTRAŽIVANJU ANTIČKE SISCIE
PRVI PISANI SPOMEN SEVERILLINA SARKOFAGA
U RANOM NOVOVJEKOVLJU I POKUŠAJ REKONSTRUKCIJE
NJEVOG IZVORNOG NALAZIŠTA

UDK 726.829:73.023.2 (36)
Izvorni znanstveni rad

U radu je obrađen prvi u literaturi objavljeni spomen Severillina sarkofaga, koji je u lokalnim prilikama važan za prikaz postojanja ranokršćanske zajednice na području Siska, a time i kontinentalne Hrvatske. Stoljetna rasprava o ovom sarkofagu rijetko se osvrta na njegovu originalnu lokaciju, kao i na datume njegova mogućeg iskapanja, a time i prve nesustavne obrade. Dvadeseto stoljeće donijelo je vrlo pedantnu arheološku obradu ovog sarkofaga, a ovim radom pokušat će se tome dodati i povijesni pregled zbivanja koja su ga pratila od samoga iskapanja do pohrane u Arheološki muzej u Zagrebu. Stoga je rad nadopunjen pisanim izvorima koji pridonose rješavanju tog pitanja i rekonstrukciji zadanog cilja.

Jedan od najvažnijih epigrafičkih spomenika pronađenih na području na kojem se nalazila antička Siscija, u širem smislu, svakako je tzv. Severillin sarkofag, a njegova obrada i datacija proširili su saznanja o ranokršćanskom horizontu na području kontinentalne Hrvatske.¹

Sustavnu tipološku obradu sarkofaga najcjelovitije daju Mommsen (1902: CIL III, 3996), a nakon njega Josip Brunšmid (1908/1909: 159–160), i svi autori kasnijih razdoblja uglavnom se koriste njihovim radom.

Brunšmid donosi precizne mjerne podatke koje potvrđuju dimenzije sarkofaga: duljina 227 cm; visina: 0,90 cm (veličina poklopca 238x144 cm; visine 0,55 cm) i dubljina (mjerna oznaka karakteristična za arheologiju 19. stoljeća i prvu polovinu 20. stoljeća) 119 cm, nakon čega slijedi materijalni opis spomenika. Prema tome jasno je da je sarkofag izrađen od vapnenca. U cjelini to je velika kamena škrinja, sastavljena od velikog lijevanog i osam manjih, netočno spojenih komada na

1 Cf. Ž. DEMO 1994: 82–97.

desnoj strani, između kojih su pukotine premazane cementom. Na bazi sarkofaga nalazi se golem poklopac u obliku kućnog krova, koji čini integralni dio istoga, koji je početkom 20. stoljeća bio u stanju polomljenosti napola. Na uglovima poklopca nalaze se akroteriji u obliku isječaka polukugle, a s jedne i druge strane uspinju se na krov četiri reda žlijebnjaka. Na stražnjoj strani odbijen je velik dio poklopca, a oštećen je i sam sarkofag. Pretpostavlja se da je oštećenja prouzročeno pljačkom, koja se svakako zbila, jer su početkom 19. stoljeća u njemu bile samo kosti i zemlja, koja se s vremenom nataložila. Taj je otvor naposljetku zagrebačko gradsko poglavarstvo dalo zazidati, jer je ustanovljeno da je u sarkofagu *svakojaka klatež prenoćivala* (BRUNŠMID 1908/1909: 159–160). Sredinu prednje strane sarkofaga zauzima nepravilna četvrtasta *tabula ansata* na kojoj je uklesan natpis. U jednom i drugom uhu tabule nalazi se po jedan Kristov monogram, i u njih upisana spojena slova XP. Prostor lijevo i desno od natpisa zauzima loza, koja niče iz dvije nezgrapno isklesane velike vaze s kaneliranim tijelom i ručkama posebna oblika. Uz lozu, iz obje vaze izniklo je šest žitnih klasova. Na jednom od njih i na lozi s lijeve strane sjede dvije ptice. Ispod natpisnog polja vidi se na desnoj strani pas koji u trku progoni zeca. Evidentirane su i interpunkcije u obliku malih listića na početku redaka.

Formula *famula Christi* u natpisnom polju i dva uklesana kristograma određuju navedenu vjersku pripadnost pokojnice, dok ukrasi s prikazima vinove loze, vaze, žitarica, ptice, psa i zeca, u ovom primjeru, aludiraju na rajski vrt (WIEWEGH 2004: 25).

Cjelovit natpis ispisan u sedam redova tabule ansate glasi:

HVIC ARCAE INEST SEVE
RILLA FAMVLA XPI(sti) QVAE
VIXIT CVM VIRO NOVEM
CONTINVIS ANNIS CVIVS
5 POST OBITVM MARCELLIANVS SE
DEM HANC VIDETVR CONLOCASSE MARI
TVS²

što u prijevodu s latinskog znači: *U ovoj je škrinji Severila, sluškinja Kristova, koja je s mužem živjela devet neprekinutih godina, kojoj dužni Marcelijan poslije smrti ovo počivalište za ogleđ podiže* (DEMO 1994: 82)

Brunšmid navodi kako tumačenje natpisa i datacija ovog sarkofaga nije nikakva iznimka ili posebnost, već bi se prije dalo zaključiti da je to tipičnost, pa se na to u daljnjem tekstu ne treba više osvrnati.

Ono čemu treba posvetiti pažnju jest pitanje originalne lokacije Severillina sarkofaga i prvi zabilježeni spomen o pronalasku sarkofaga.

Poznato je da je sarkofag dar Prvostolnog kaptola zagrebačkog tadašnjem Narodnome muzeju u Zagrebu,³ gdje se i danas nalazi pod inventarnim brojem KS 351 (DEMO 1994: 82), čineći jedan od vrijednijih komada tzv. Sisačke zbirke, no mnogo je manje poznato da je isti sarkofag u literaturi opisan još 1551. godine. Prijepis natpisa sa sarkofaga u cijelosti donosi Wolfgang Lazius (Laz; *Wien, 31.X.1514 †19.VI.1565) u svom djelu *Commentariorum reipublicae Romanae illius*

2 Ž. DEMO 1994: 82.

3 Dossier Siscija: *Sisak od 1851 – 1935*, 42/25, 1871. godina; isti je pohranjen u Arheološkome muzeju u Zagrebu a uvid u njega omogućio mi je moj mentor Ivan Mirnik, kojem ovom prigodom najljepše zahvaljujem na

ukazanom povjerenju, strpljenju i prepoznavanju mojih kapaciteta. Također zahvaljujem kolegama iz Bologne na dozvoli za objelodanjenje arhivskog materijala iz ostavštine grofa Marsiglija, a to su: Biancastella Antonino, Laura Miani, kao i Gianni Roncaglia.

Sl. 1. – Plan Siscije prema Marsigliju (kopija, Arhiv Arheološkog muzeja u Zagrebu)
Fig. 1. – Plan of Siscia according to Marsigli (copy, Zagreb Archaeological Museum Archives)

in exteris provinciis acquisitis Constitutae libri duodecim (LAZIUS 1551: 1185). Brunšmid napominje kako se i sam Lazius koristio prijepisom Primusa Lachnera iz Celja (Primi Lachneri Celeiani) (BRUNŠMID 1908/1909: 159–161, br. 351), no njegovo je djelo *Gruterii inscriptiones antiquae* objelodanjeno tek 1603. godine u Heidelbergu (BRUNŠMID 1908/1909: 159), pa tu napomenu ne treba uzimati *ad hoc*.

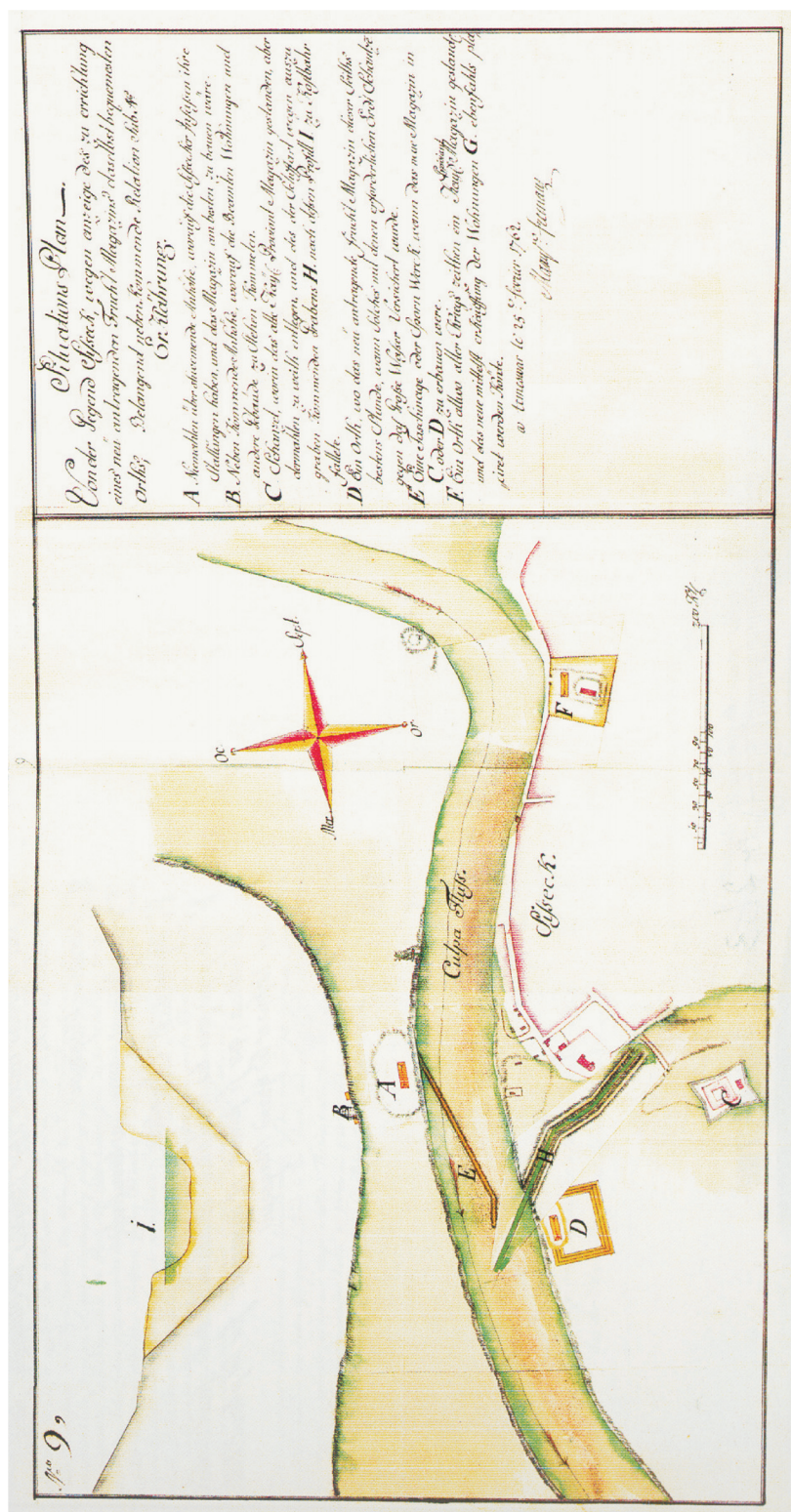
Koliko se da iščitati iz Laziusovih napomena (LAZIUS 1551: 1185) njih obojica (Lazius i Lachner) sakupljala su po nalogu cara Ferdinanda (1503–1564. g.) prijepise svetih starina, pa je vjerojatnije da su usko surađivali (čak je Lachner Celeianus Laziusu bio pretpostavljeni), čime se negira plagijatorstvo u Laziusovu prijepisu natpisa sa Severillina sarkofaga.

Ono što dodatno zbunjuje svakoga tko je upoznat sa siscijanskom i današnjom, sisačkom topografijom, napomene su koje Lazius bilježi poput uvoda prije transkripcije natpisa.

Naime, na istoj stranici u njegovu djelu paralelno su zabilježena dva natpisa. Uz onaj s lijeve strane navedeno je da se nalazi među siscijanskim ostacima, dok je uz onaj s desne strane, natpis sa Severillina sarkofaga, navedeno da se nalazi u Sisciji (*Zyzye*) koja je otok Segestice! (*In Zyzya, hoc est Segestica insula*). Tu je uočljiva još antička predaja o Sisciji kao gradu otoku (PLINIUS 1906: 148),⁴ koja je očito poznata i samom Laziju, uz pretpostavku da se i sam nalazio na terenu o kojem piše kada su još vidljivi siscijanski opkopi u pejzažu. Isto pretpostavljam da je u ovom kontekstu Lazius mislio na Sisciju u širem smislu, dakle ne na sam grad *intra muros*, već i na suburbane

4 Plinije, doduše, spominje Segestiku kao otok i ta će toponimska konfuzija biti prenesena i na mnoge novovjeke autore. Tabula pak Peutingeriana koja je nastala za Alek-

sandra Severa, ali se sačuvala u srednjovjekovnom prijepisu, prikazuje Sisciju kao otok, što je odgovaralo antičkom izgledu Siscije.

Sl. 2. – Plan Maximiliana Freumata iz 1762. godine gdje je pod oznakom C pribilježžen opkop na kojem je stajao stari Krajevski magazin.
Fig. 2. – Plan by Maximilian Freumat, 1762. Under C there is the moat, where the Royal Magazine once stood.

siscijanske zone koje su sastavni dio antičkog grada, iako ih bedemi fizički odvajaju. Treba napomenuti da su siscijanski bedemi, u dimenzijama u kojima nam se danas otkrivaju kao arheološko nasljeđe s izrazito obrambenom ulogom, nastali 2. – 3. stoljeće, u vrijeme djelovanja Septimija Severa u Panoniji (LOLIĆ 2001: 98), a da se i do tada naselje širilo u krajoliku, pazeći da se ne poremeti antički arhitektonski i urbanistički slijed.

Istaknula bih tu i važnost korištenja drukčijeg toponima, jer za natpis na lijevoj strani Lazius lijepo kaže da se nalazi *In ruinis Sisaci*, što označava užu specifikaciju prostora i orijentaciju na ono što se nalazilo unutar ostataka grada (LAZIUS 1551: 1185). Dio Siscije o kojem konkretno govorimo: istočna nekropola, (WIEWEGH 2003: 10)⁵ u neposrednoj je blizini antičkih bedema, pa je mogao nastati nesporazum o tome da li je taj dio bio unutar ili izvan gradskih zidina (sl. 6). Uz to, u obzir treba uzeti i stanje koje je Lazius ovdje zatekao u 16. stoljeću, ako pretpostavljamo da su ostaci antičkih bedema prilično osiromašavali sliku onoga što su bili u antici.

Postavlja se pitanje gdje je to Lazius vidio Severillin sarkofag i kojoj bi to današnjoj sisačkoj lokaciji odgovaralo. Relevantni objavljeni tekstovi o ovom spomeniku dovest će do najizglednijeg odgovora, u koji se nužno mora uključiti i povijesni i kartografski faktor.

Brunšmid navodi da se sarkofag već prije 1551. godine nalazio na zemljištu rimokatoličkog župnika, a koje je sada vlasništvo gospodina Andrije Colussija. Navodno ga je na tom istome mjestu vidjela i Terezija pl. Artner 1825. godine. Ona će to mjesto opisati kao brežuljak na kojem je zasijan kukuruz (BRUNŠMID 1908/1909: 160; VUKOVIĆ 1994: 76). Tada je sarkofag imao i podnožje od velikog kamena i bio je čitav, a samo je na poklopcu imao izbijenu rupu kroz koju se moglo vidjeti da se unutra nalaze kosti i zemlja. Brunšmid navodi kako je sarkofag kasnije, dakle nakon 1825. godine, po župniku Josipu Voloviću prenesen u grad, gdje je potom smješten pred župnom crkvom, kada je, prema njegovu mišljenju (BRUNŠMID 1908/1909:159), i polomljen.

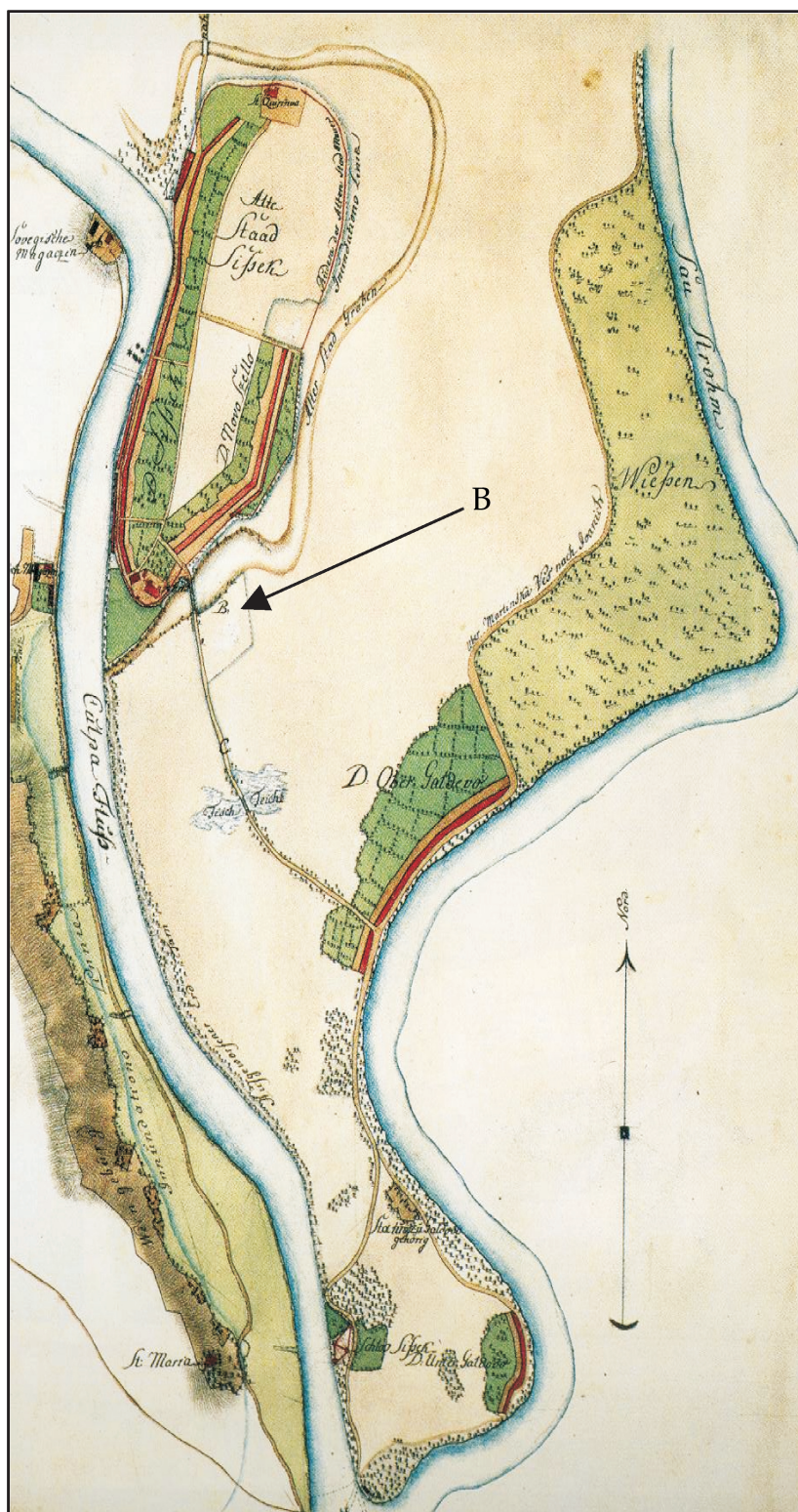
Onome tko poznaje topografiju Siska i tko ima uvid u planove Siska iz 18. i 19. stoljeća postaje jasno da je nemoguće da je Terezija pl. Artner vidjela Severillin sarkofag na zemljištu čiji će vlasnik 10. listopada 1883. god. postati Andrija Colussi. Naime, to zemljište nalazilo se na tadašnjoj katastarskoj čestici broj 3,⁶ a na istoj toj čestici su Ludovik Zelenka 1824. god. (SLUKAN–ALTIĆ 2004: 175) i Ivan Fistrović 1829. godine na svom regulacijskom planu zabilježili izgrađen objekt,⁷ što znači da na tom mjestu nije mogao biti brežuljak na kojem je posijan kukuruz. S obzirom da je riječ o ovcem komadu zemlje koji je imao i podosta zelenila, Dragutin Jagić obavijestio je Ljubića kako je Colussi kupio »župnikovu bašču«,⁸ što ide u prilog činjenici da tamo nije bio brežuljak. K tome to zemljište nalazilo se unutar gradskih zidina (*intra muros*), ako uzmemo u obzir okvir antičke Siscije, gdje je teren izravnat još od antičkog doba, kada je pripreman za kolonizaciju. Spomenuti brežuljak mogao bi biti onaj koji se nalazio 30-tak metara jugoistočno od crkve Sv. Križa izvan zidina rimskoga grada (*extra muros*), a koji nam je označen pod slovom B na rukopisnom planu Starog Siska kartografske zbirke Ratnog arhiva u Beču iz 1783. godine (SLUKAN – ALTIĆ 2004: 57) (sl. 3).

5 Autor na suvremenom planu grada Siska ucrtaava položaj siscijanskih nekropola, temeljem najnovijih stupnjeva arheološke i arhivske istraženosti. Kako je prikazano na prezetomplanu, vidljiva je jasna diferencijacija istočne i jugoistočne nekropole. Stoga ćemo i mi u daljnjem tekstu koristiti naziv istočna nekropola za područje koje opisujemo.

6 Gruntovna napisnica broj 344, Zbirka isprava Zemljišno-knjižnog odjela Općinskog suda u Sisku.

7 *Planum neo regulandi Oppidi Sissek tam fundorum intravillanorum quam et tenutorum extravillanorum ad idem oppidum spectantium, confectum anno 1829. per Ioannem Fistrovich*, KP zbirka Gradski muzej Sisak.

8 Jagićevo pismo od 16. listopada 1883. iz dossiera Siscija, Sisak od 1851 – 1935, 42/25, 1883. godina.

Sl. 3. – Rukopisni plan Starog Siska kartografske zbirke Ratnog arhiva u Beču iz 1783. godine. Spomenuti brežuljak mogao bi se nalaziti pod oznakom B.
Fig 3. – Hand-drawn plan of old Sisak from the collection of maps of the Military Archives in Vienna, 1783. The hill ought to be sought for under B.

Taj prostor je i lokacija istočne siscijanske nekropole na kojoj su otkriveni ranokršćanski grobovi (MIGOTTI 1994: 46), a moguće i otkriva Laziusovu lokaciju spomenika koji se nalazi *in Zyzya* i koji je od iste odijeljen samo ostacima rimskog obrambenog opkopa.

Jednako tako, katastarski plan Siska iz 1861. godine (SLUKAN–ALTIĆ 2004: 75) navodi da je i ta čestica bila u vlasništvu župe katoličke, a da cijela priča bude još zanimljivija, tu će česticu potkraj 19. stoljeća kupiti brat spomenutog Andrije Colussija, Anton.⁹ Tako da je evidentno da je kod suvremenih autora koji se nisu bavili problematikom promjene pejzaža koja je u slučaju Siscija/Sisak pozajmašna, vrlo lako mogla nastati zabuna u pretpostavci originalnog smještaja Severillina sarkofaga.

Sam Brunšmid napominje kako je kasnije, dakle nakon svjedočanstva Terezije pl. Artner, po župniku Voloviću sarkofag prenesen »u grad«, što, čini mi se u ovom slučaju ima preneseno zna-

Sl. 4. Topografska karta Siska iz 1813. godine. Na njoj je ucrtan položaj Severillina sarkofaga, koji odgovara položaju istočne siscijanske nekropole.

Fig 4. A map of Sisak from 1813, with the indication of Severilla's sarcophagus, which corresponds to the position of the eastern necropolis of Siscia.

⁹ Gruntovna napisnica broj 297, Zbirka isprava Zemljišno-knjižnog odjela Općinskog suda u Sisku.

čenje, smatra se unutar gradskih zidina antičkoga grada (iako su te lokacije vrlo blizu, govorimo o vrlo malim udaljenostima, nekoliko desetaka metara), gdje je bio smješten pred župnu crkvu. To je lokacija čestice koju će kupiti Andrija Colussi!¹⁰ On je kupio zemljište koje graniči sa župnim dvorom i tamo je sarkofag mogao biti prebačen s lokacije nekropole, sve do svog trajnog preseljenja u Zagreb.

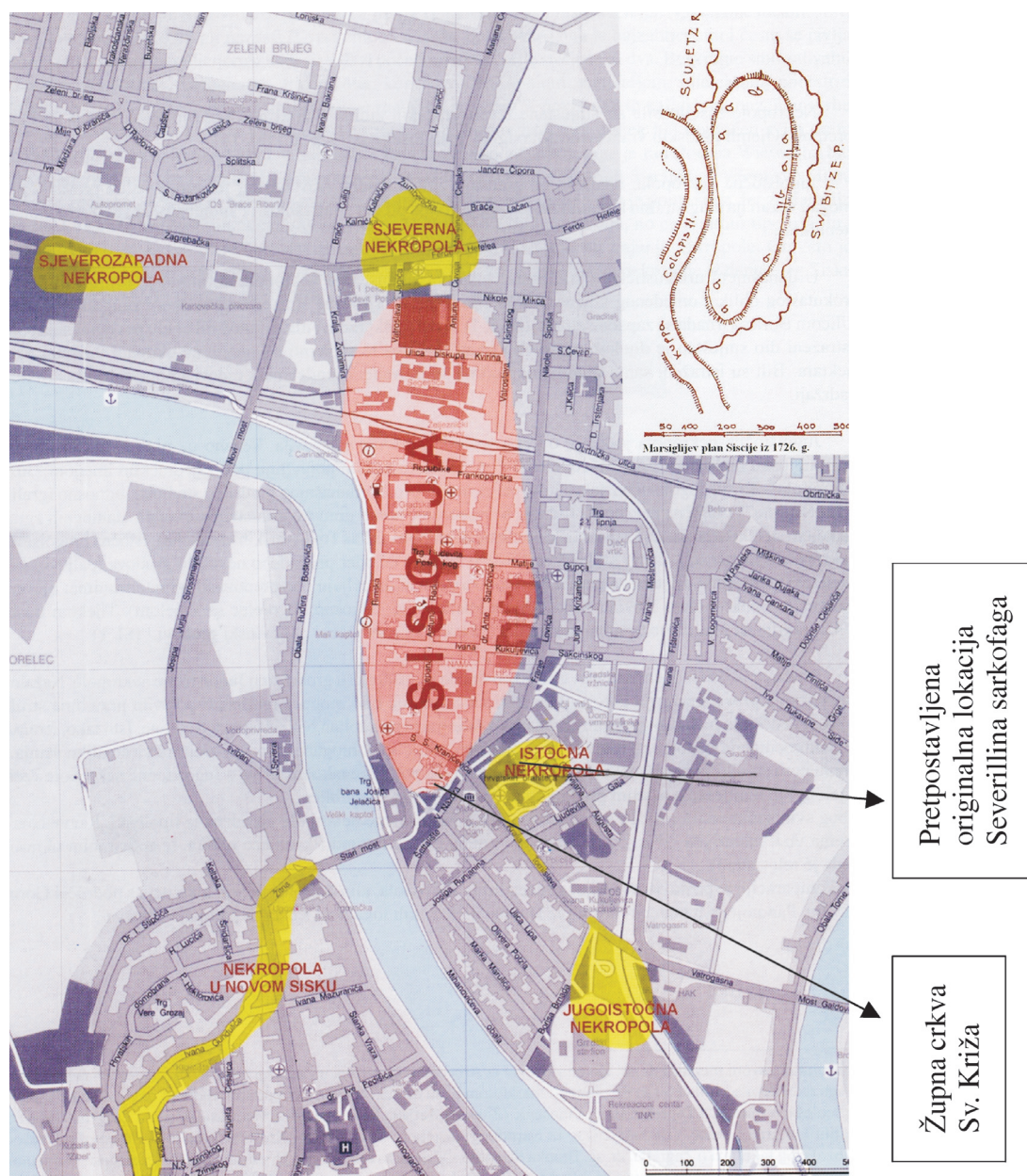
Treba još istaknuti da su siscijanske nekropole bile smještene u blizini samoga grada, ali i cesta, koje su grad okruživale, što je u skladu s antičkom tradicijom. Međutim, kod Siscije možemo posvjedočiti i nekropolu nadomak bedemima grada, koja odgovara opisu ranokršćanske nekropole (što je u skladu s kršćanskom tradicijom), s obzirom na materijalne nalaze koji su pronađeni na tom lokalitetu (BUZOV 2000: 284). To je vjerojatno integralni dio kasnoantičke nekropole koja se nalazila istočno od bedema, a prostirala se u jugoistočnom pravcu, obuhvaćajući površinu Trga Josipa Broza (nekad Trg Moše Pijade) i tzv. Fuline grabe (VRBANOVIĆ 1981: 198). I Branka Migotti donosi podatak da su kršćanski ukopi ustanovljeni na sjevernom dijelu istočne nekropole (MIGOTTI 1994: 47–48).

U literaturi se malo ili gotovo uopće ne navodi da je i grof Luigi Fernando Marsigli (*Bologna, 10.VII. 1658 +1.XI. 1730) imao prilike vidjeti Severillin sarkofag u svom obilasku novovjekog Siska početkom 18. stoljeća, kada je kao predsjednik Komisije za razgraničenje Osmanskog Carstva i Habsburške Monarhije imao zadatak obići cijelu dužinu granice, označiti liniju razgraničenja u prirodi, te izraditi pripadajuće karte (SLUKAN 2000: 24). U svom djelu *Danubius Pannonico Mysicus, observationibus geographicis, astronomicis, hydrographicis, historicis, physicis perlustratus et in sex tomos digestus* koju je objavio kao rezultat terenskih obilazaka uz objavu plana Siscije i opisa samog stanja koje je zatekao na terenu, Marsigli je Severillin sarkofag zabilježio u svojim crtežima, i to kao sarkofag koji je još sačuvan u cijelosti (u jednom komadu), dakle tada još nije bio oštećen (MARSIGLI 1726: 113). Možda je nedovoljno informiranje prijašnjih čitača ovog djela u tome što je Marsigli opis naselja koje je nastalo na antičkoj Sisciji dao na str. 47 i 48, a crtež sarkofaga i pripadajući mu natpis donosi na stranici 113 u pripadajućoj tabeli broj 44 (MARSIGLI 1726: 47, 48, 113). Zanimljivo i nerazjašnjivo je da on prije poznatog početka natpisa bilježi još četiri retka koja ovom prethode (vidljivi su naime na spomeniku ispod Severillina, Sl. 6), ali je zanimljiv i njegov prijepis samog »poznatog« teksta koji se proteže u osam (a ne spomenutih sedam) redova i sadržajno je neznatno izmijenjen, pa u njegovu prijepisu natpis s ovog sarkofaga izgledao ovako:

SIS....A....
C.VITALIVS.VITAL....
EIVSDEM ET VITAL...
PARENTIBVS.....RISSIM
5 HVIC ARCAE INEST SEVE
RILLA FAMVLA XPI.QVAE
CUM VIRO SVO VIXIT
NOVEM CONTINVISAN
NIS. CVIVIS POST OBI.
10 TVM MACELLIANVS HANC
SEDEM VIDETVR COLOCAS.
SE MARITVS ¹¹

10 Gruntovna napisnica 344

11 MARSIGLI 1726: 113; Arhiv Arheološkog muzeja u Zagrebu, sign. 41; BRIZZI 1982.

Sl. 5 Rekonstrukcija nekropola Zorana Wiewegha iz 2003.godine
Fig. 5. The reconstruction of the necropoleis by Zoran Wiewegh, 2003.

Adam Baltazar Krčelić (*Brdovec, 5.II. 1715 +Zagreb, 29.III. 1778) dao je najviše korisnih informacija o Severillinu sarkofagu u svom djelu *Povijest Stolne crkve zagrebačke*, točnije o mjestu njegova originalnog smještaja. Naime, ono što donose Lazius, Marsigli i Katančić nije korisno u tom smislu, iako je vrlo važno što svi oni bilježe ovaj sarkofag na otvorenom terenu, i to još od 16. stoljeća.

Moguće da je sarkofag iskopan upravo kad se počeo izgrađivati sisački kaštel na utoku Kupe u Savu, obzirom da je za isti korištena upravo građa onoga što je ostalo od antičke Siscije (KRČELIĆ 1994: 10), a vremenski se periodi poklapaju. Godine 1544. počela je izgradnja kaštela koja je potrajala do 1550. godine (SLUKAN–ALTIĆ 2004:144), a 1551. Lazius je objavio svoje djelo u kojem donosi i opis Severillina sarkofaga.

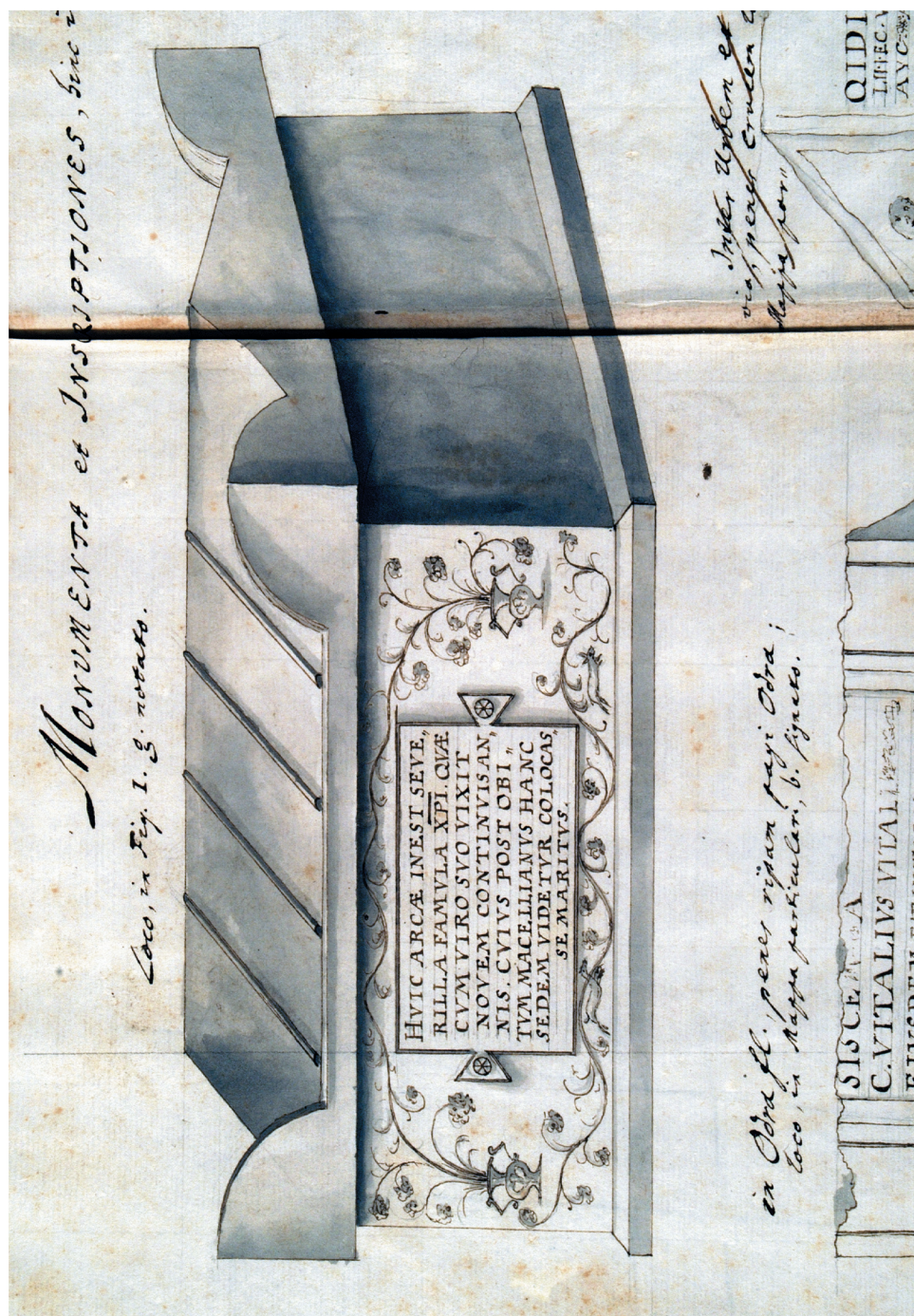
Krčelić je mnogo jasniji u opisu terena na kojem je vidio sarkofag: *Kršćanskih je bilo i kod korita nazvanog Kocarica, gdje se danas nalazi Kraljevska žitnica, jer se sve do danas ovdje može vidjeti sarkofag s ovim natpisom: hvic arcae inest Severilla famula Xpi quae vixit cum viro novem continvis annis civis post obitvm Marcellianvs sedem hanc videtvr conlocasse maritus*¹², a i drugi izašli iz različitih kopova u moje doba, osobito 1739.(KRČELIĆ 1994: 13). S obzirom da je bilo teško u prostoru otkriti gdje se nalazi spomenuto korito Kocarica,¹³ kao putokaz mi je poslužila Kraljevska žitnica, za koju se ne može sa sigurnošću reći gdje je bila locirana, ali Mirela Slukan Altić navodi da je jedna od tada dvije postojeće žitnice na lijevoj obali Kupe izgrađena 1738. godine (SLUKAN–ALTIĆ 2004: 54), što se savršeno poklapa s godinom Krčelićeva pisanja, pa ovim možemo i potvrditi njezinu pretpostavku da je to bila Kraljevska žitnica. Nepobitnu potvrdu o tome da je riječ o Kraljevskoj žitnici daje plan Maximiliana Freumauta iz 1762. godine (SLUKAN–ALTIĆ 2004: 167), koji je zapravo prijedlog lokacije izgradnje novog žitnog magazina u Sisku, a time bilježi i postojeće stanje na terenu. Tako je on na svome planu pod oznakom C pribilježio opkop (schanzel) na kojem je stajao stari Kraljevski magazin (sl. 2). Zamjetljivo je da on već tada o magazinu govori u perfektu, pa nije čudo da ga sisački nazivi i predaja ne pamte, ako je postojao malo više od 20 godina. Lokacija na kojoj je ucrtan magazin odgovara lokaciji istočne siscijanske nekropole i prema već navedenoj pretpostavci, tu je Krčelić vidio Severillin sarkofag. Moguće je da je nakon što ga je Lazius vidio u 16. stoljeću sarkofag zbog utjecaja vremena bio uklopljen u okoliš, no izgradnja Kraljevske žitnice, opet ga iznosi na svjetlo dana.

Da se tamo nalazio i početkom 19. stoljeća, te da je upravo to lokacija s koje je prenesen u blizinu župne crkve sv. Križa, potvrđuje nam topografska karta Siska iz 1813. godine (SLUKAN–ALTIĆ 2004: 174), koja nam daje pregled stanja na terenu Starog i Vojnog Siska u vrijeme francuske uprave (1809–1813. g.). Na njoj je jasno ucrtano mjesto na kojem se nalazi Severillin sarkofag, a ono jednako tako odgovara lokaciji istočne siscijanske nekropole (sl. 5). Karta donosi i natpis koji odaje da je riječ o crkvenom posjedu što ga uživa ima neki viši svećenik (prebenda)¹⁴, što također odgovara spomenutoj lokaciji. Sad postaje jasno da postoji kontinuitet ovog sarkofaga, te da postoje i pisani tragovi kao i usmena svjedočanstva o istom, samo što je zbog dugotrajnih prepisivanja zapostavljen segment sveobuhvatnijih istraživanja, koja, koliko je sada jasno, moraju uključiti i topografiju terena koja se najbolje sagleda s karata i planova minulih stoljeća. I koliko god se činilo da minulih stoljeća – 19., 18. ili 17. st. – na nisu nikako u izradnoj vezi sa sustavnom arheologijom antičkog perioda, njihova ostavština, pogotovo ako je pasivna, otkrit će nam više nego primaran antički izvor koji se ne nalazi u svom originalnom okružju.

12 *Hic & Christianorum & gentilitium sepulchra fuisse, docent tumbae, quae erutae, etiam meis sunt temporibus. Et Christianorum quidem penes alveum Koczarietza dictum ubi hodie Domus Annonaria Regia est, cum ibidem Tumbam cum hac Inscriptione videre hodedum fit. HVIC ARCHAE INEST SEVERILLA FAMULA CHRISTI QVAE CUM VIRO SUO VIXIT NOVEM CONTINUIS ANNIS, CUJUS POST OBITUM MARCELLIANUS HANC SEDEM VIDE- TUR COLOCASSE MARITUS.* (KERCSELIICH 1770: 11) Natpis je istovjetan Katančićevu (KATANČIĆ 1795: 173).

13 Eventualna sličnost u nazivu očituje se usporedbom naziva korita Kocarica i naziva Kontraba ili Kontraba, koji je označavao močvarne jame kojih je na sisačkom području zbog niskog terena i čestih poplava bilo više, a koji vjerojatno potječe od izraza *contra aquam*, što znači da osim sličnosti u nazivu ima i sličnosti u terenskom opisu!

14 Branislav GRUJIĆ, *Rječnik francusko – srpskohrvatski*, 1968.

Sl. 6 Slika Severilina sarkofaga prema Marsigliju. Università di Bologna, Biblioteca, B.U.B. – BUB ms. Marsili, 101, A, n. 1: *Sirsii Vetusta Monumenta*, c. 6 (»*Monumenta et Inscriptiones, hinc inde, Siscii inventa*«),

Fig. 6. Picture of Severilla's sarcophagus according to Marsigli. Università di Bologna, Biblioteca, B.U.B. – BUB ms. Marsili, 101, A, n. 1: *Sirsii Vetusta Monumenta*, c. 6 (»*Monumenta et Inscriptiones, hinc inde, Siscii inventa*«)

Sl. 7. – Marsiglijev crtež Severillina sarkofaga. (Kopija, Arhiv Arheološkog muzeja u Zagrebu).
Fig. 7 – Severilla's sarcophagus as drawn by Marsigli. (Copy, The Zagreb Archaeological Museum Archives).

Kod Krčelića se jasno očituje i konfuzija oko rijeka/ potoka koji tada još oplahuju Sisak, odnosno naselje koje se u 18. stoljeću nalazilo na području Siscije *intra muros* (ostaci rimskog opkopa zatrpani su tek potkraj 19. stoljeća, pa je gradu od tada dopušteno urbanističko širenje prema jugu i istoku).

Naime, još i sada je uvriježen naziv za taj predio (današnju gradsku jezgru) grad otok, a koji je kao termin preuzet još od antičkih pisaca. Prema Marsigliju, istočna strana grada omeđena je rijekom Kupom, a zapadna i sjeveroistočna dvama potocima Swibitza i Sculetz.¹⁵ Današnjom usporedbom uviđamo da je sa sjeverzapada Sisak omeđen rijekom Odrom koja zauzima gotovo isto-vjetan zemljopisni položaj kao i kod Marsiglija spomenuti potok Sculetz, s vidljivo manje riječnih rukavaca. Krčelić je očito morao misliti da rijeka Odra okružuje naselje ulijevajući se na jugu u rijeku Kupu stvarajući tako grad – otok, jer govoreći o grobljima na sisačkom području kazuje: *Pogansko je pak bilo odmah pošto se prijeđe rijeka Odra, gdje je u mojoj nazočnosti 1745. godine iskopan kamen na kojem su bez ikakva natpisa bili vrlo skladno urezani likovi muškarca i žene, a u ruci unutra pronađene su kosti pokojnika sa svjetiljkama.....Da su na istom tom otoku bili vrtovi, pokazuju šparoge koje se beru premda podivljale. A danas je na njemu župna crkva s naslovom Sv. Križa i selo dosta protegnuto u dužinu ponad obale Kupe, a na njegovu je kraju drvena kapela sv. Kvirina.* (KRČELIĆ 1994: 13). I uistinu Krčelić daje dobar opis terena novovjekog naselja koje se smjestilo na ruševinama Siscije *intra muros* (novovjekog Sisak) u 18. stoljeću, ali bune ga lokalni, toliko puta prepisani i iskrivljeni topografski nazivi. Prema nazivima crkava koje spominje na tom **otoku**, ipak nam je dao točnu lokaciju predjela koji je obišao, čime je olakšao ovaj pokušaj rekonstrukcije povijesnog slijeda događaja.

Severillin sarkofag spomije i Matija Petar Katančić (*Valpovo, 12.VIII. 1750 +Budim, 24.V. 1825) u svom djelu *Specimen philologiae et geographiae Pannoniorum* u »poglavlju« o Sisciji

15 Arhiv Arheološkog muzeja u Zagrebu, sign. 41.

Sl. 8 – današnje stanje Severillina sarkofaga u lapidariju Arheološkoga muzeja u Zagrebu.
Fig. 8. – The actual state of Severillas sarcophagus in the lapidarium of the Zagreb
Archaeological Museum.

(KATANCSICH 1795: 173; KUNTIĆ-MAKVIĆ – ŠEGVIĆ 1992: 181).¹⁶ Bruna Kuntić–Makvić i Marina Šegvić ističu kako epigrafski korpus koji Katančić donosi u spomenutom djelu obuhvaća 11 natpisa različitih sadržaja, od toga tri nadgrobna od kojih je jedan kršćanski. Iako to ne specificiraju, u Prilogu II svog članka donose natpise iz Katančićeva opisa Siscije u kojem se nalazi i natpis sa Severillina sarkofaga, i to pod brojem 173 (KUNTIĆ-MAKVIĆ – ŠEGVIĆ 1992: 181). Istim prijepisom koristio se i Mommsen u svojoj obradi epigrafije siscijanskog agera (MOMMSEN 1902: CIL III,3996).

16 HVIC ARCAE INEST. SEVE/RILLA FAMVLA. XPI. QVAE/VIXIT. CVM. VIRO. NOVEM/CONTINVIS. ANNIS. CVIVS/POST. OBITVM. MARCELLIANVS SE/DEM HANC VIDETVR. CONLOCASSE MARI/TVS. IX. Singulare antiquitatis monumentum, quod tot barbaris gentibus, agro hoc grassantibus, urbeque solo aequata, unicum, loco, quo positum erat, in monumentis, quorum aream fossa urbana seiungi diximus, laevo Savum petentis latere, superavit. Et, quia nullis hodie tolli machinis potest, eodem ultro persistet loco curiosorum oculos demulsurum. Urna sepulcralis, uno marmoris frusto, e genere silicium, particulis schistosis, operculo ea glutinis specie sibi copulato, ut nulla rati-
one avelli queat; quam ob rem a querentibus thesauros,

ferro parte postica non nihil vitiatum. Area, quam occupat scriptura, quinque spithamas et dimidiam longa, duas et metiam lata. Marsilius sarcophagum depinxit, epigraphes ordine paulum variato: e cuius dimensione, universa moles in longum sex pedes et octo pollices, in altum pedes quatuor, totidem uncias: in latum quatuor pedes, unam ac dimidiam unciam protenditur. Epigraphen, post Lazium, edidere plures; at neque serie versuum, neque textus integritate servata. Et haec quidem erant monumenta, quae huic de Siscia libro subiungi operae pretium esse putabamus. His unam addere liceat, pro coronide, epigraphen. (KATANCSICH 1795: 173)

POPIS LITERATURE:

- BRIZZI, G. 1982. – Le antichità Pannoniche di Luigi Fernando Marsili: Nuovi elementi per la topografia di Siscia. *Atti e memorie della Deputazione di storia patria per le province di Romana*, n s, 31–32/1980 – 8; *La deputazione di storia patria*. Bologna, 1982: 33–52.
- BRUNŠMID, J. 1908./1909. Kameni spomenici hrvatskog narodnog muzeja u Zagrebu. *VHAD*, 10/1908–1909: 159–160.
- BUZOV, M. 2000. – *Topografija antičke Siscije na temelju arheološke baštine*. Disertacija, Zadar, 2000.
- DEMO, Ž. 1994 ur. – *Od nepobjedivog sunca do sunca pravde*. Zagreb, 1994: Arheološki muzej u Zagrebu.
- GRUJIĆ, B. 1968. – *Rječnik francusko – srpskohrvatski*. 1968.
- HOTI, M. 1992. Sisak u antičkim izvorima, *OpA*, 16/1992: 133–163.
- KATANCSICH, M. P. 1795 – *Specimen philologiae et geographiae Pannoniorum in quo de origine lingua et literatura Croatorum simul de Sisciae Andautonii Neviduni Peotovionis urbium in Pannonia olim celebrium et his interiectarum via militari mansionum situ disseritur auctore Math. Petro Katancsich in Archigymn. Zagrab. schol. human. professore p.o. Zagrabiae, 1795: Typis episcopalibus*.
- KERCSELICH DE KORBAVIA, B. A. 1770 – *Historiarum Cathedralis Ecclesiae Zagrabiensis Partis Primae Tomus I. Praemissis Praeliminaribus, continens Seriem Episcoporum ab anno M.X.C.I ad annum MDCIII. & tam Episcoporum quam & alias Notitias. Studio, Labore, ac Impensis Nobili et Reverendissimi Domini Balthasaris Adami Kercselich de Crobavia Apostolicae-Regiae Majestatis Clementia Abbatis infulati SS. Apostolorum Petri et Pauli de Kács: & in Regnis Dalmatiae, Croatiae, & Slavoniae Tabulae Judicariae Cojudicis, & Assessoris, nec non ejusdem Cathedralis Ecclesiae Zagrabiensis humilis Canonici. Zagrabiae (1770)*.
- KRČELIĆ, B. A. 1994 – *Povijest Stolne crkve zagrebačke*. Zagreb, 1994: Institut za suvremenu povijest.
- KUNTIĆ-MAKVIĆ, B. – ŠEGVIĆ, M. 1992 – Katančićev opis Siscije. *OpA*, 16/1992: 165–181.
- LAZIUS, W. 1551 – *Commentariorum reipublicae Romanae illius in exteris provinciis acquisitis Constitutae libri duodecim*. Basileae, 1551.
- MARSIGLI, L. F. 1726 – *Danubius Pannonico Mysicus, observationibus geographicis, astronomicis, hydrographicis, historicis, physicis perlustratus et in sex tomos digestus*. Amsterdam, 1726.
- MIGOTTI, B. 1994 – Arheološka građa iz ranokršćanskog razdoblja u kontinentalnoj Hrvatskoj. *Od nepobjedivog sunca do sunca pobjede*. Zagreb, 1994: Arheološki muzej u Zagrebu.
- MOMMSEN, T. 1902 – *CIL III. Inscriptiones Asiae, provinciarum Graecarum, Illyrici Latinae*. 1902.
- PLINIUS C. SECUNDUS 1906 – *Naturalis historia III*. Lipsiae, 1906: 148.
- SLUKAN, M. 2000 – *Kartografski izvori za povijest Triplex Confiniuma*. Zagreb, 2000: Hrvatski državni arhiv/ Odsjek za povijest Filozofskog fakulteta u Zagrebu.
- SLUKAN-ALTIĆ, M. 2004 – *Povijesni atlas gradova, II. svezak, Sisak*. Sisak, 2004: Državni arhiv Sisak/ Hrvatski državni arhiv.
- VRBANOVIĆ, S. 1981 – Prilog proučavanju Siscije. *IzdHAD*, 6. Zagreb, 1981.
- VUKOVIĆ, D. 1994 – *Siscija vizija rimskog grada u Panoniji*. Sisak, 1994: CZK »Vladimir Nazor«.
- WIEWEGH, Z. 2003 – *Jugoistočna nekropola Siscije*. Sisak, 2003: Gradski muzej.

WIEWEGH, Z. 2004 – Kasna antika i razvoj kršćanstva. *Pro sancto Quirino e.s. – confessio fidei*. Sisak, 2004: Gradski muzej Sisak.

KARTOGRAFSKI IZVORI:

Planum neo regulandi Oppidi Sissek tam fundorum intravillanorum quam et tenutorum extravillanorum ad idem oppidum spectantium, confectum anno 1829. per Ioannem Fistrovich. KP zbirka Gradski muzej Sisak

ARHIVSKI IZVORI:

Arhiv Arheološkog muzeja u Zagrebu, sign. 41.

Dossier Siscija, *Sisak od 1851 – 1935*, 42/25. Arheološki muzej, Zagreb.

Gruntovna napisnica broj 297, Zbirka isprava Zemljišno-knjižnog odjela Općinskog suda u Sisku.

Gruntovna napisnica broj 344, Zbirka isprava Zemljišno-knjižnog odjela Općinskog suda u Sisku.

SUMMARY

A CONTRIBUTION TO RESEARCH IN ROMAN SISCIA THE FIRST WRITTEN REFERENCE CONCERNING SEVERILLA'S SARCOPHAGUS IN MODERN HISTORY AND AN ATTEMPT TO RECONSTRUCT ITS ORIGINAL LOCATION

The first written description of Severilla's sarcophagus and the inscription on it dates from 1551 and was published in *Commentariorum reipublicae Romanae illius in exteris provinciis acquisitis Constitutae libri duodecim*, by Wolfgang Lazius. On the orders of the Emperor Ferdinand and his superior Primus Lachner from Celje, Lazius carried out research in, among other places, the Sisak area to discover Roman remains and transcribe anything referring to Christian antiquities. In his works he called the area in which he worked *Zyzya*. He had the opportunity to see Severilla's sarcophagus and transcribed the inscription on it published in his work. At the time he was there the building of the Sisak fortress had just been completed (1544–1550) and is known to have been constructed of material from the ruins of Siscia so we may suppose that Severilla's sarcophagus was also excavated at that time. In my opinion the sarcophagus was part of the inventory of the east Siscian necropolis, one part of which (that nearest the city walls) was early Christian as can be seen from typical material relics.

This sarcophagus must have been seen in the same place by Luigi Fernando Marsigli, almost unknown among our researchers, details about which, including a drawing he published in his *Danubius Pannonico Mysicus, observationibus geographicis, astronomicis, hydrographicis, historicis, physicis perlustratus et in sex tomos digestus*, which is often quoted in reconstructions of the topography of ancient Siscia. Baltazar Adam Krčelić left the most detailed description of the place where he saw the sarcophagus standing in the countryside. His *History of the Zagreb Cathedral* has valuable information allowing us to reconstruct its original position which was supplemented in the twentieth century by Brunšmid. The most reliable transcription from Severilla's sarcophagus known to date is that by Matija Petar Katančić in his *Specimen philologiae et geographiae Pannoniorum*. Since neither of these came from Sisak they somewhat indiscriminately used local toponyms to give

a precise explanation of the position on the terrain, but detailed cartographic and cadastral research has made it possible to make a fuller reconstruction of its location.

A careful reading of the source material combined with a study of maps and historical observation has made it possible to add something to descriptions where it seemed that everything had already been said, and any apparent confusion in the works can be avoided by taking into account all elements affecting any research work. This requires long and arduous concentration and is often open to contradiction, but any dilemmas may well be solved by discussion.

Rukopis primljen: 16.XI.2006.

Rukopis prihvaćen: 20.XI.2006.